

Není-li tu však u vydržovatele církevní školy nějakého přímo ze zák. č. 104/1926 Sb. plynoucího nároku toho druhu, pak nemohl žal. úřad vůbec zasáhnouti do práv st-lichých, když nevyhověl žádosti o poukaz takové zálohy (podpory) a je za tohoto stavu i vedlejší, z jakých důvodů tak neučinil. V důsledku toho není již ani třeba zabývat se jednotlivými námitkami stížnosti, je-li stížnost po uvedené stránce již stejně bezdůvodnou. — — —

Č. 11.220.

Stavební právo (Praha): Poměr mezi výškou budovy a rozlehlostí dvora resp. šíří ulice.

(Nález ze dne 18. dubna 1934 č. 7153.)

Věc: Richard E. a Dr. Bedřich E. v Praze proti ministerstvu veřejných prací (za zúč. hlav. město Prahu vrch. mag. kom. Dr. Adolf Štafl) o změnu přehledného regulačního a zastavovacího plánu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdilo min. prací návrh na změnu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro blok mezi ulicemi: Na Příkopě, Nekázankou, Jindřišskou a pro ulici Senovážnou v Praze II. a zamítlo námitky st-lů proti rozšíření ulice Senovážné z 15 m na 18 m na úkor jejich domů jako bezdůvodné.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí st-lé především vytýkají, že nař. rozhodnutí nezabývá se tvrzením st-lů obsaženým v jejich námitkách, že ulice Senovážná v budoucnosti bude pouze ulicí jednosměrnou.

Výtka tato je bezdůvodná, neboť žal. úřad v nař. rozhodnutí uvádí výslovně, že pro rozšíření této ulice tak, aby vyhovovala dvousměrné průběžné dopravě vedle možnosti zastavování vozidel u domů, mluví okolnost, že v rozsahu od Václavského náměstí až k ulici Lützowově není příčné ulice, která by plně svojí šířkou vyhovovala pro dopravu dvousměrnou. Vychází tedy žal. úřad z toho, že proponovaná regulace děje se právě s úmyslem učiniti z ulice Senovážné komunikaci dvousměrnou, takže nebylo třeba přihlížeti k námitkám st-lů, jakou funkci tato ulice dnes plní. Lhostejno je také, jak si st-lé představují dopravní význam této ulice v budoucnosti, neboť rozhodno je, jaký úkol této ulici pro budoucnost přiřkly orgány povolané přehledný a zastavovací plán stanoviti.

Stížnost dále namítá, že má-li býti stanovena šířka postranní ulice nad zákonné minimum 12 m, uvedené v § 2 stav. ř., pak musí úřad pro tuto větší šířku uvést konkrétní okolnosti.

I tato námitka je bezdůvodná. Žal. úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že vedle ohledů komunikačně dopravních, které blíže označuje, a proti nimž stížnost námitek neformuluje, také důvody hospodářské a hygienické mluví pro zamýšlené rozšíření Senovážné ulice. Při tom výslovně vytknul, že tomu tak jest proto, poněvadž při dosavadní šířce 15 m bylo by vyšší zastavění než třípatrové se zřetelem k hustému zalidnění vnitřního města zdravotně dosti závažné, naproti tomu zastavění tří-

patrové bylo by vzhledem k obětem vynaloženým na rozšíření ulice hospodářsky neuspokojivé. Toto odůvodnění jest zajisté potud konkrétní a dostatečné, aby stížnost mohla se proti němu brániti.

Další námitka stížnosti směřuje proti tomu, jak úřad vyřídil námitku st-lů ohledně novostavby Živnostenské banky. V důvodové zprávě bylo totiž uvedeno, že budova Plodinové bursy, která v dosud platném plánu je řezána regulační čarou, stala se provedením nákladných přístaveb a adaptací definitivem, s kterým pro dalekou dobu nutno počítati, takže by nebylo účelno starou čaru zde ponechat, a že i na místě staré budovy hotelu »Modrá Hvězda« povolena byla se schválením státní regulační komise novostavba Živn. banky, při které bylo docíleno částečného ústupku proti platné regulaci ve prospěch ulice Senovážné. Těmito dvěma budovami je korigována regulační čára na západní straně zmíněné ulice. Proti tomu namítali st-lé ve svých námitkách, že poukaz na novostavbu Živnostenské banky je nemístný, poněvadž stavba ta nemohla a neměla býti povolena dříve, než se stal nový regulační plán pravoplatným, a že v důsledku toho i řízení o novém plánu regulačním jest zmatečné a nezákonné, když se v něm bere zřetel na projektovanou novostavbu, při které počítá se s úpravou, o níž teprve v budoucnu mělo býti zahájeno příslušné řízení. Žal. úřad zamítl tuto námitku jako bezpředmětnou, ježto bylo zjištěno, že věc týkající se novostavby budovy Živnostenské banky projednává se dosud u magistrátu, a že vyřízení ve věci nebylo dosud vydáno a uvedl, že opačné tvrzení uvedené v důvodové zprávě zakládá se tedy na omylu. Žal. úřad neopřel tedy potřebu regulace o situaci budoucí novostavby Živnostenské banky, nýbrž ve shodě se stížností tuto okolnost ponechal stranou a opřel svůj výrok o důvod jiný, totiž o stav komunikační. Proti tomuto důvodu pak stížnost námitky nemá.

Konečně vytýká stížnost, že do zastavovacích podmínek pojata bylo ustanovení, že šířka dvora před okny obytných místností musí se rovnati výšce budovy, čímž st-lům se přímo znemožňuje budoucí zastavění jejich pozemků. Stížnost namítá, že dotčené omezení nelze odůvodniti ani ustanovením §§ 65 a 8, ani ustanovením § 73 stav. ř., jichž úřad se dovolává.

Stížnosti není možno ani v tom dáti za pravdu, neboť § 65 stav. řádu stanoví výslovně, že »dvory u domů musejí býti tak prostranné, aby přiléhajícím místnostem s ohledem na výšku budovy poskytovaly dostatečného, pokud možná přímého světla a vzduchu«. Může tedy právě podle § 65 stav. řádu výška budovy býti měřítkem pro stanovení rozsáhlosti dvora. Pokud pak ve 2. odst. tohoto §u mluví se o 15% nezastavitelné plochy, jest z doslovu tohoto předpisu zřejmo, že se týká jen minimální, nikoli maximální nezastavitelnosti dvora, takže úřad může podle okolností stanovit i nezastavitelnost větší. Otázkou by mohlo býti jen, zda může se tak státi již v plánu zastavovacím či teprve v konkrétním řízení stavebním. Otázku tuto však v nynějším sporu není třeba řešiti, ježto stížnost po této stránce vůbec žádné námitky nevznáší. Námitka stížnosti, obracející se proti přípustnosti uvedené zastavovací podmínky jen s hlediska § 65 stav. řádu, podle toho, co shora bylo řečeno, jest tedy bez-

důvodná. Žal. úřad dovolal se sice v té příčině také ustanovení § 73 stav. řádu. Je pravda, že o toto ustanovení řečenou zastavovací podmínku není možno opřít. Leč poukaz tento nečiní ještě podmínku tu nezákonnou.

Č. 11.221.

Pojištění nemocenské veřejných zaměstnanců:
 * Léčebný fond veřejných zaměstnanců je povinen vrátiti pojistné, placené podle zák. č. 221/1925 Sb. za osobu, která je povinně pojištěna podle zák. č. 221/1924 Sb., třeba osoba ta k léčebnému fondu veřejných zaměstnanců byla přihlášena.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 11.627/31.)

Prejudikatura: Boh. A 8831/30.

Věc: Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze proti ministerstvu sociální péče o vrácení pojistného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Jan H., četnický strážmistr v. v., zažádal u zem. fin. ředitelství v Praze, pokud se týče u Léčebného fondu veřejných zaměstnanců, aby mu byly vráceny částky, které mu byly sráženy z jeho pensijních požitků na nemocenské pojištění pro řečený fond za dobu od 1. srpna 1926 do 31. ledna 1928; svoji žádost odůvodňoval tím, že jest od 5. března 1924 zaměstnán jako smluvní úředník České banky Union a pojištěn u První pražské nemocenské pokladny obchodních a soukromých zaměstnanců v Praze.

Těmto žádostem nevyhověl Léčebný fond výměry z 20. ledna 1928 a z 31. března 1928 v podstatě z důvodu, že — dokud Jan H. nebyl odhlášen — nesl Léčebný fond risiko pojištění a byl by býval povinen hraditi nebo poskytovat pojistné dávky, kdyby byl nastal pojistný případ, i kdyby se zjistilo, že určitý pojištěnec po celou dobu pojištění neměl příležitosti svých nároků uplatňovati.

Nař. rozhodnutím zrušilo min. soc. péče z podnětu stížnosti Jana H. podle § 27 zák. č. 221/25 Sb. z dozorčí moci pro nezákonnost výměr Léčebného fondu z 31. března 1928 v souvislosti s výměrem z 20. ledna 1928, jímž se odpírá vrátit Janu H. pojistné zaplacené pro Léčebný fond za dobu před 1. únorem 1928 a uložilo Léčebnému fondu, aby prostřednictvím pensijní likvidatury zem. fin. ředitelství v Praze pojistné příspěvky na Jana H. vypadající vrátil společně s příspěvky připadajícími na zaměstnavatele. V důvodech uvedeno, že podání Jana H. bylo doprovázeno potvrzením První pražské nemocenské pojišťovny obchodních a soukromých zřízenců v Praze, že H. jest členem této pokladny již od 5. března 1924 a nebylo toto potvrzení Léčebným fondem popřeno. V důsledku toho byl H. podle § 1 odst. 1 zák. č. 221/1925 vyloučen ipsa lege z povinného členství u Léčebného fondu veřejných zaměstnanců. Jest tedy Léčebný fond povinen vrátiti pojistné za pojištění, které odporovalo zákonu. V ostatním poukazuje se na podrobné odůvodnění nál. nss-u Boh. A 8831/30, z něhož plyne, že zaměstnání, zejména víceleté a trvale povinně pojištěné podle zák. č. 221/24 jest ipsa